MOLLET DE PERALADA

El municipi de Mollet de Peralada va ser conegut fins al 1984 amb el topònim de Mollet d'Empordà. El seu terme ocupa terrenys lleugerament ondulats en els primers contraforts de la serra de l'Albera i inclou, a part del poble de Mollet, el veïnat de les Costes i els caserius de Casaloca o Cagaloca. S'accedeix al lloc per la carretera GIP-6022 que surt de Sant Climent Sescebes, o per la GIP-6021, que va de Peralada a Espolla.

Pel testament de Ponç Hug del 1078 sabem que els límits del comtat de Peralada van quedar reduïts, i van passar a ser només un senyoriu amb dominis sobre llocs entre els quals es trobava Mollet. En un llistat de les possessions infeudades del monestir de Sant Quirze de Colera, que data de l'últim quart del segle XI, apareix l'anotació d'un alou de la vila de Mollet, que estava en poder de Ramon Guillem, vescomte de *castri Birtini*. Hi consten donacions a la canònica de Santa Maria de Vilabertran el 1093. A finals del segle XIV es va augmentar la presència feudal del monestir de Sant Quirze de Colera en adquirir al donzell Berenguer Sord, de Vilanova de la Muga, per 25.000 sous, el lloc de Mollet amb els seus masos i totes les servituds i drets dels seus habitants.

Església de Sant Cebrià

L'ESGLÉSIA DE SANT CEBRIÀ DE MOLLET es troba al centre del poble a una lleugera elevació del terreny. Hi ha referències d'aquesta església des d'èpoques molt remotes. Esmentada entre les possessions del monestir de Colera en el fals precepte carolingi del 844, Montsalvatje relata que un segle més tard *Sancti Cipriani in Moleto* sí que va ser atorgada, en un judici, a l'abadia de Sant Quirze. Més tard, el 1093, el bisbe gironí Berenguer Guifré va fer

Absis

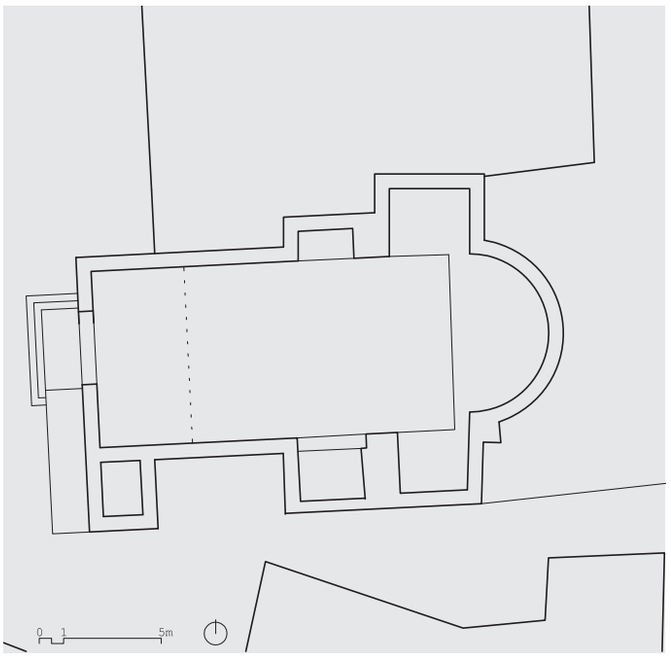

Planta

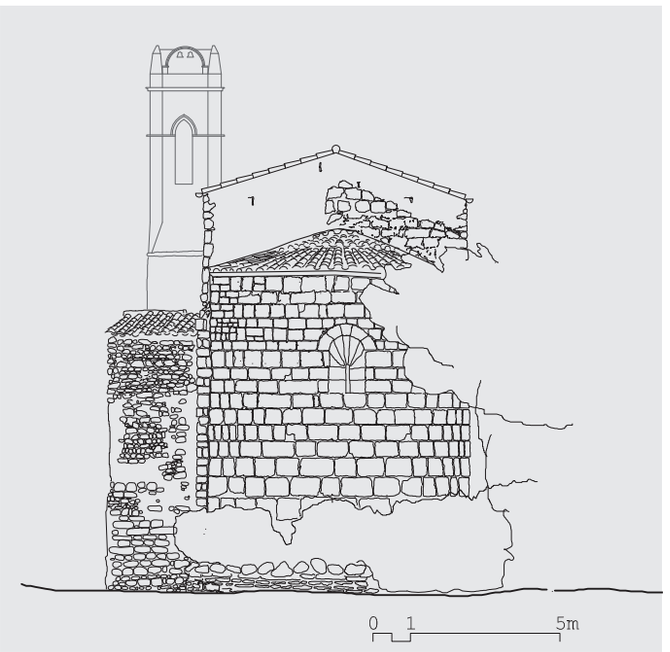

Alçat oest

Interior de l'absis

donació a la canònica de Santa Maria de Vilabertran del temple, juntament amb les esglésies de Santa Maria de l'Om i Sant Martí de Masarac. Es tornarà a esmentar l'*ecclesia de Moleto* i l'*ecclesia Sancti Cipriani de Moleto* a les *Rationes decimarum Hispaniae* del 1279 i el 1280. Continuarà apareixent esmentada en els nomenclàtors de les parròquies de la diòcesi del segle XIV i posteriors. Actualment, continua tenint categoria de parròquia.

L'església que observem prové de les modificacions realitzades al temple romànic primitiu durant els segles XVII i XVIII. Es tracta d'un edifici d'una sola nau orientat a l'est, amb l'absis semicircular, principal element romànic que es

conserva, cobert amb una volta de quart d'esfera, aixecat amb carreus granítics de grans dimensions, ben treballats. Al centre s'obre una finestra de mig punt, de doble esqueixada i coronada per una cornisa en cavet. Es considera una obra del segle XII o principis del XIII. També s'observen restes romàniques al mur sud, al costat de la capella lateral: es tracta d'una finestra de doble esqueixada amb arc de mig punt monolític, que actualment està tapiada al seu interior. Destaquem també la presència d'elements de la cornisa en cavet que s'observen al mur sud, que corresponen també a l'etapa romànica.

En els segles XVII i XVIII, la nau primitiva es va prolongar cap a ponent, on es va aixecar una nova portada. També es van adossar capelles laterals i una sagristia, es va realçar el temple i es va fortificar. Es va completar el conjunt amb un campanar amb un cos de base quadrada i un altre d'octogonal, amb obertures apuntades.

L'interior presenta un aspecte d'estètica barroca, amb els murs encalcinats i les cornises i motllures de color gris. La zona de l'absis conserva visible l'aparell romànic, així com l'arc presbiteral. La conca absidal i la volta de la nau estan decorades amb pintures modernes. L'aparell de l'absis està constituït per carreus de granit de grans dimensions i bona factura disposats en filades regulars al llarg i través, que són visibles fins a l'arrencada de la conca absidal.

Tot i les modificacions, considerem que les estructures romàniques que es conserven es poden datar cap a la segona meitat del segle XII o ja a principis del XIII.

Text: MJV - Fotos: CRM/MJV - Plànols: NDVC

Bibliografia

AA.VV., 1995, p. 108; Badia i Homs, J., 1971-1981, II-A, pp. 271-272; Catalunya Romànica, 1984-1998, IX, pp. 571-572; Cingolani, S. M., 2011, pp. 101, 221-222, 225-227, 383-386, 403-404, 416, 611-615; Gifré i Ribas, P., 2000, p. 310; Golobardes i Martí, M., 1959, I, p. 34; Monsalvatje y Fossas, F., 1908; Pons i Guri, J. M., 1964-1965, p. 53.